

Ο ΗΛΕΚΤΡΟΦΩΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΑΦΟΥ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Θα ξεκινήσω την κατάθεση απόψεων μέσα από αυτή τη στήλη με ένα θέμα **αλληγορικό**. Γιαυτό παρακαλώ να μην ληφθούν τα γραφόμενα τοις μετρητοίς – άλλωστε θα ήταν αφελές να ασχολούμαστε με θέματα λεπτομέρειας σε ένα τόπο που ζητά δραματικές απαντήσεις σε καίρια ιστορικά ερωτήματα.

Λοιπόν, αναπολώ με νοσταλγία τις βραδυνές εικόνες της Λισσαβόνας, της Πράγας, της Ρώμης, της Φλωρεντίας, της Μυκόνου, ακόμα-ακόμα της Φιλιπούπολης (το σημερινό Plovdiv στη Βουλγαρία). Αιτία; Μα ο θαυμάσιος ηλεκτροφωτισμός των κτιρίων, των πάρκων, των μνημείων τους. Μένεις άφωνος σ' αυτή την ονειρική ατμόσφαιρά που δημιουργείται όταν τα υλικά στοιχεία του χώρου γίνονται κυρίαρχα, όταν οι μορφές εξουλώνονται.

Ετσι, με μεγάλη χαρά είδαμε μιαν **αξιέπαινη προσπάθεια** του Δημοτικού Συμβουλίου Πάφου να ηλεκτροφωτίσει την πόλη μας. Σημειώστε ότι η Πάφος έχει κληρονομήσει από την οραματική γενιά του μεσοπολέμου, ένα μοναδικό σύμπλεγμα δημοσίων κτιρίων κλασσικής Αρχιτεκτονικής, που όμοιο του δεν υπάρχει στον κόσμο. Χαρήκαμε λοιπόν που αυτός ο πλούτος θα γινόταν αντικείμενο προβολής και ανάδειξης τόσο για τους επισκέπτες της πόλεως, όσο και για μάζ που την κατοικούμε.

Σε ωρισμένες περιπτώσεις η επιλογή των λαμπτήρων ήταν όχι η καλύτερη, η λαμπρότητα τους ήταν υπερβολική σε βαθμό που ισοπέδωνε αρχιτεκτονικές λεπτομέρειες. Σε όλες δέ τις περιπτώσεις, πιστεύω ότι το χρώμα των λαμπτήρων θα έπρεπε να είναι το ελαφρά πορτοκαλί, διότι τα κτίρια είναι λευκά και το λευκό φως τα έκανε θαμπωτικά λευκά. Επίσης η Κυπριακή πέτρα αναδεικνύεται καλύτερα με το πορτοκαλί φως.

Τέλος πάντων όμως, η γενική εντύπωση ήταν **τόσο θετική** που είπα, ίσως τα πιο πάνω είναι ολίγον υποκειμενικά.

Αυτά πριν μερικούς μήνες.

Σήμερα:

Στο κτίριο της Βιβλιοθήκης είναι καμένη η κεντρική λάμπα. Το κτίριο φαίνεται τυφλό.

Στο Λύκειο Εθνάρχη Μακαρίου η μία λάμπα είναι καμένη- η άλλη φωτίζει τον ουρανό.

Στο Μνημείο Ευαγόρα Παλληκαρίδη η μία λάμπα είναι καμένη – η άλλη είναι κρυμμένη πίσω από μια γλάστρα.

Στο Δημαρχείο η μία από τις δύο λάμπες είναι καμένη.

Στο Νικολαΐδιο η μία λάμπα κάηκε και φαίνεται ότι αντικαταστάθηκε με άλλη διαφορετικού χρώματος – το αποτέλεσμα είναι γελοίο.

Το Δημήτριο Εκπαιδευτήριο δεν ανάβει.

Στο μνημείο του Αγνώστου Μαθητή, ο προβολέας κτυπά στο έδαφος.

Οι χρονοδιακόπτες γενικά δεν ρυθμίζονται με την αλλαγή των εποχών.

Η διόρθωση των πιο πάνω και η συντήρηση τους ελάχιστα θα στοιχίσει. Και αυτό είναι που ενοχλεί. Οτι δεχόμαστε να υποβαθμίζεται η πόλη μας. Οτι ανεχόμαστε την μικρή ατέλεια, την έλλειψη της μέριμνας για την λεπτομέρεια, για τα δευτερεύοντα

Είπα στην αρχή ότι το κείμενο είναι αλληγορικό.

Εξηγούμαι: η ανοχή στα μικρά θέματα, τα επουσιώδη, γεννά τον εθισμό. Και χωρίς να το καταλάβουμε ολισθαίνουμε και ανεχόμαστε τις μεγάλες ελλείψεις, την αδιαφορία για τα σπουδαία που συμβαίνουν γύρω μας. Η αδιαφορία για την λεπτομέρεια ίσως να μην σημαίνει πολλά αφεαυτή. Η αδιαφορία όμως για τα μεγάλα και τα σημαντικά, δεν αφήνει περιθώρια αισιοδοξίας για το μέλλον του Τόπου μας.

Και βέβαια, ίσως μας αξίζει να χαθούμε. Δυστυχώς όμως θα χαθεί μαζί μας και ο **Πολιτισμός** που οι πρόγονοι, μας κατέλειπαν.